

Arrest

nr. 148 432 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij I.E. en haar advocaat I. DECLERCK loco advocaat V. VEREECKE, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij S.F. en van attaché C. MISSEGEERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, E. I., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig te zijn uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Op 31 juli 2011 ontvluchtte u samen met uw echtgenote, S.(...) F.(...) (O.V. X), uw land en reisde u naar België waar jullie op 4 augustus 2011 een eerste asielaanvraag indienden. U verklaarde in de periode van 2000 tot 2002 in Nazran, Ingoesjetië, voor verschillende internationale organisaties gewerkt te hebben.

In opdracht van de organisatie Human Rights Watch (HRW) verzamelde u informatie over schendingen van mensenrechten.

Tijdens uw werkzaamheden werd u enkele keren bedreigd en geslagen door Russische militairen.

De daaropvolgende jaren kende u geen problemen meer omwille van uw vroegere activiteiten. In mei 2009 werd er dichtbij uw huis echter een vermeende rebel gedood door de ordediensten. Onmiddellijk daarna werd u gearresteerd en ervan beschuldigd deze persoon te kennen en onderdak gegeven te hebben. U werd mishandeld en ondertekende onder dwang enkele documenten waarvan u de inhoud niet kende. U werd vervolgens vrijgekocht door uw familie.

In december 2010 werd u echter opnieuw gearresteerd. Deze keer werd u ervan beschuldigd rebellen te helpen door hen valse documenten te geven en hen naar het buitenland te helpen vluchten. De ordediensten wisten ook dat u voor Human Rights Watch gewerkt had. Onder dwang ondertekende u documenten waarin u beloofde voortaan met hen samen te werken en hen informatie over de rebellen te verschaffen.

U werd opnieuw vrijgekocht door uw familie.

Het Commissariaat-generaal nam op 18 november 2011 in hoofde van u en uw echtgenote weigeringsbeslissingen, omdat jullie asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Deze beslissingen werden op 14 maart 2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U en uw echtgenote keerden niet terug naar jullie land van herkomst, maar dienden op 30 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in.

U verklaarde van uw moeder vernomen te hebben dat uw huis doorzocht werd door de ordediensten.

U legde ter staving van deze asielaanvraag de volgende documenten voor: drie convocaties, uittreksels uit de correspondentie via e-mail tussen uzelf en medewerkers van Human Rights Watch waarin u bevestiging vraagt van uw vroegere werkzaamheden voor deze organisatie, een brief van uw advocaat, en een envelop.

Op 7 november 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in jullie hoofde echter beslissingen tot weigering van inoverwegingname.

Op 11 februari 2014 dienden jullie een derde asielaanvraag in die op 26 februari 2014 in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u dat de ordediensten in 2012 en 2013 verschillende huiszoekingen hebben uitgevoerd op uw vroegere adres.

U legde de volgende documenten voor: een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) met bijgevoegde brief van Human Rights Watch alsook een arrestatiebevel met opsporingsbericht op uw naam afkomstig van de MVD Grozny afdeling nr. 4, een brief van uw advocaat Meester Vincent Vereecke, en een envelop.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag geoordeeld heeft dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kon weerhouden worden, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas.

Er werd namelijk vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw eerste arrestatie in mei 2009 een opmerkelijke tegenstrijdigheid bevatten met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw echtgenote.

Verder legde u ook enkele onaannemelijk vage verklaringen af aangaande deze arrestatie.

De geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees werd ook ondermijnd door het feit dat u zich na uw aankomst in België onvoldoende geïnformeerd hebt over de stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsproblemen.

Tenslotte werd opgemerkt dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de door u voorgelegde convocaties.

Deze beslissing werd bij arrest d.d. 14/03/2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag bleef u bij de verklaringen die u afgelegd hebt bij uw eerste asielaanvraag.

U voegde er aan toe dat u eind 2012 van uw moeder vernomen hebt dat u nu officieel gezocht wordt door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een rebellengroepering onder leiding van een zekere Alvi Chersiev die in mei 2009 vlakbij uw huis gedood werd door de ordediensten en waardoor u toen de eerste keer gearresteerd werd.

U beweerde dat deze valse beschuldigingen te maken hebben met het feit dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw vroegere werkzaamheden voor de mensenrechtenorganisatie HRW en u om deze reden verdenken van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

U verklaarde voorts dat de ordediensten nog regelmatig huiszoekingen uitvoeren op uw vroegere adres (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 01/04/2014, p. 2, 3, 4, 5, 6).

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) met bijgevoegde brief van Human Rights Watch alsook een arrestatiebevel met opsporingsbericht op uw naam afkomstig van de MVD Grozny afdeling nr. 4, een brief van uw advocaat Meester Vincent Vereecke, en een envelop.

Er dient echter te worden vastgesteld dat deze bijkomende verklaringen en de documenten die u ter staving hiervan voorlegde de reeds gedane vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen.

De brief d.d. 04/02/2014 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) gericht aan de Commissarisgeneraal bevestigt uw contact met deze organisatie en hun besluit in verband met uw asielrelaas en de beoordeling van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal.

Naar aanleiding van dit advies besloot u om een derde asielaanvraag in te dienen op 11/02/2014.

Uw derde aanvraag werd vervolgens in overweging genomen door het Commissariaat-generaal.

In dit advies wijst het BCHV op uw vrees voor vervolging wegens de autoriteiten in uw land omwille van uw vroegere werkzaamheden voor de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch (HRW) waardoor u als tegenstander van de Staat wordt aanzien en wegens de onterechte beschuldigingen van lidmaatschap van een criminele groepering.

Het BCHV stelt dat zij het oneens zijn met de motivatie van de beslissing zoals die genomen werd door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag, onder meer met de argumentatie in deze beslissing dat er geen verband aangetoond was tussen uw vroegere werkzaamheden voor HRW en uw beweerde vervolgingsfeiten.

Het BCHV stelt verder dat de nieuwe elementen die u aanbrengt, namelijk de brief d.d. 11/12/2013 opgesteld door mevrouw Denber, adjunct-directeur van de Europese en Centraal Aziatische afdeling van HRW en het arrestatiebevel d.d. 04/02/2010 met bijgevoegd opsporingsbericht afkomstig van de MVD te Grozny afdeling nr. 4, aantonen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk gevaar loopt wegens uw vroegere werkzaamheden voor HRW en dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten een geloofwaardige link vertonen met uw activiteiten voor dezelfde organisatie.

Het feit dat het BCHV het oneens is met de motivering van de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag, is echter niet afdoende om deze beslissing in twijfel te trekken.

De brief van HRW bevestigt enerzijds uw vroegere activiteiten voor deze organisatie. Anderzijds wordt in deze brief geoordeeld dat het aannemelijk is dat u omwille van deze vroegere werkzaamheden door de autoriteiten beschuldigd wordt van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten waardoor u bijgevolg een ernstig risico loopt op vervolging in geval van terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw activiteiten voor de mensenrechtenorganisatie HRW op zich niet in twijfel getrokken werden, maar dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in 2009 en 2010 door het Commissariaat-generaal wel ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor u niet aannemelijk kon maken dat u omwille van uw vroegere activiteiten problemen met de autoriteiten zou kennen. Verder blijkt uit lezing dat deze brief werd opgesteld louter op basis van uw verklaringen en kan er verder nergens uit afgeleid worden dat er door HRW enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande uw beweerde vervolgingsfeiten.

Deze brief vermag op zich bijgevolg niet om het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde vervolgingsfeiten te herstellen.

Met betrekking tot het door u voorgelegde arrestatiebevel d.d. 04/02/2010 met bijgevoegd opsporingsbericht afkomstig van de MVD te Grozny afdeling nr. 4, kan er op gewezen worden deze niet

bij machte is de eerdere appreciatie van ongeloofwaardigheid aangaande de vervolgingsfeiten te wijzigen.

Gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties, zijn deze documenten onvoldoende bewijskrachtig om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Daarenboven zijn aangaande de gebeurtenissen in 2010 enkele weinig aannemelijke verklaringen vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd en de waarde van dit document in de globale afweging verder minimaliseert.

Zo verklaarde u bij het begin van uw gehoor dat in de door u voorgelegde documenten vermeld staat dat u al in januari of februari 2010 officieel gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een rebellengroepering onder leiding van een zekere Alvi Chersiev (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 3), wat inderdaad ook blijkt uit het arrestatiebevel dat dateert van 4 februari 2010.

In die context is het echter weinig aannemelijk dat u pas in december 2010 werd aangehouden, te meer u verklaarde dat u in de periode tussen uw eerste arrestatie in mei 2009 en uw tweede arrestatie gewoon thuis woonde en ook ging werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 3, 6, 7). Er kan verwacht worden dat, indien u in februari 2010 (of vroeger) officieel opgespoord werd, in de periode nadien pogingen werden ondernomen om u aan te houden.

Bij confrontatie met deze incoherentie verklaarde u opeens dat de datum van 4 februari 2010 in het arrestatiebevel een fout moet betreffen of dat de ordediensten het document pas later opgesteld hebben en daarbij bewust een vroegere datum hebben vermeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 7,9).

Deze verklaring is niet aannemelijk.

Er lijkt geen reden te zijn in hoofde van de autoriteiten om het arrestatiebevel te antidateren, en voor deze confrontatie achtte u het zelf kennelijk niet merkwaardig.

Bovendien heeft men u tijdens de aanhouding van december 2010 kennelijk niet ondervraagd over de feiten waarvan u in het arrestatiebevel beschuldigd werd (betrokken te zijn bij een rebellengroepering onder de leiding van Alvi Chersiev) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 5; dd. 19/10/2011, p.13), wat zelfs in geval van een anti-datering, niet aannemelijk is, aangezien u in december door de officiële ordediensten uit Grozny werd ondervraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 8).

Tot slot, het CGVS is van oordeel dat uw engagement voor HRW in de periode 2000-2002 an sich onvoldoende is om een actuele vrees vast te stellen en een beschermingsstatuut te verlenen.

Er is immers vastgesteld dat na het beëindigen van uw werkzaamheden voor HRW in 2002, zich geen geloofwaardige of ernstige problemen meer hebben voorgedaan, hoewel u nog ongeveer 8 jaar legaal in de regio en in Tsjetsjenië verbleef.

Er dient nog op gewezen te worden dat de documentatie- en researchdienst Cedoca in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag objectieve informatie verzameld heeft met betrekking tot de door u aangehaalde feiten waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

In de door Cedoca geraadpleegde bronnen werd weliswaar teruggevonden dat een zekere Alvi Chersiev, een actief strijder, gedood werd tijdens een speciale operatie van de ordediensten in Grozny op 16 mei 2009. Uit de geraadpleegde bronnen is verder echter nergens gebleken dat u gezocht zou worden door de Russische of Tsjetsjeense autoriteiten noch dat u in verband gebracht zou worden met een criminele organisatie onder leiding van de genoemde Alvi Chersiev. Deze informatie vermag bijgevolg niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De brief van uw advocaat, Meester Vincent Vereecken, bevat evenmin enige informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie.

De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangt uit de Russische Federatie, maar bevat ook geen informatie die de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan staven.

De door u voorgelegde documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag vermogen evenmin om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de uittreksels uit de correspondentie via e-mail tussen uzelf en medewerkers van Human Rights Watch waarin u bevestiging vraagt van uw vroegere werkzaamheden voor deze organisatie, kan worden opgemerkt dat uw activiteiten voor HRW door het Commissariaat-generaal op zich niet in twijfel getrokken worden zoals hoger reeds werd uiteengezet.

Met betrekking tot de drie convocaties dient vooreerst te worden vastgesteld dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Bovendien blijkt uit deze convocaties inhoudelijk niet dat er enig verband zou bestaan met uw beweerde vervolgingsfeiten die ongeloofwaardig werden bevonden, aangezien uit twee van deze documenten slechts blijkt dat u wordt opgeroepen voor ondervraging als getuige, maar er in deze documenten verder geen melding gemaakt wordt om wat voor zaak het precies gaat noch wat de concrete aanleiding was voor deze oproepingen. In de derde convocatie staat zelfs niet eens vermeld in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen voor ondervraging.

De brief van uw advocaat, Meester Freddy Landuyt, bevat geen informatie die uw asielrelaas kan staven.

De envelop tenslotte toont slechts aan dat u in België post ontvangt uit de Russische Federatie, wat uw asielrelaas evenmin kan ondersteunen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, F. S., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig te zijn uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Op 31 juli 2011 ontvluchtte u samen met uw echtgenoot, I.(...) E.(...) (O.V. 6.856.277), uw land en reisde u naar België waar jullie op 4 augustus 2011 een eerste asielaanvraag indienden.

U verklaarde dat uw echtgenoot in de periode van 2000 tot 2002 in Nazran, Ingoesjetië, voor verschillende internationale organisaties gewerkt heeft. In opdracht van de organisatie Human Rights Watch (HRW) verzamelde hij informatie over schendingen van mensenrechten.

Tijdens zijn werkzaamheden werd hij enkele keren bedreigd en geslagen door Russische militairen.

De daaropvolgende jaren kende hij geen problemen meer omwille van zijn vroegere activiteiten.

In mei 2009 werd er dichtbij jullie huis echter een vermeende rebel gedood door de ordediensten. Onmiddellijk daarna werd uw echtgenoot gearresteerd en ervan beschuldigd deze persoon te kennen en onderdak gegeven te hebben. Hij werd mishandeld en ondertekende onder dwang enkele documenten waarvan hij de inhoud niet kende.

Uw echtgenoot werd vervolgens vrijgekocht door de familie.

In december 2010 werd hij echter opnieuw gearresteerd.

Deze keer werd uw echtgenoot ervan beschuldigd rebellen te helpen door hen valse documenten te geven en hen naar het buitenland te helpen vluchten. De ordediensten wisten ook dat hij voor Human Rights Watch gewerkt had. Onder dwang ondertekende uw echtgenoot documenten waarin hij beloofde voortaan met hen samen te werken en hen informatie over de rebellen te verschaffen.

Hij werd opnieuw vrijgekocht door de familie.

Het Commissariaat-generaal nam op 18 november 2011 in hoofde van uw echtgenoot en u weigeringsbeslissingen, omdat jullie asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Deze beslissingen werden op 14 maart 2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uw echtgenoot en u keerden niet terug naar jullie land van herkomst, maar dienden op 30 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in.

Uw echtgenoot verklaarde van zijn moeder vernomen te hebben dat jullie huis doorzocht werd door de ordediensten.

Hij legde ter staving van deze asielaanvraag de volgende documenten voor: drie convocaties, uittreksels uit de correspondentie via e-mail tussen hemzelf en medewerkers van Human Rights Watch waarin hij bevestiging vraagt van zijn vroegere werkzaamheden voor deze organisatie, een brief van jullie advocaat, en een envelop.

Op 7 november 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in jullie hoofde echter beslissingen tot weigering van inoverwegingname.

Op 11 februari 2014 dienden jullie een derde asielaanvraag in die op 26 februari 2014 in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u dat de ordediensten in 2012 en 2013 verschillende huiszoeken hebben uitgevoerd op uw vroegere adres.

Uw echtgenoot legde de volgende documenten voor: een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) met bijgevoegde brief van Human Rights Watch alsook een arrestatiebevel met opsporingsbericht op zijn naam, een brief van jullie advocaat Meester Vincent Vereecke, en een envelop.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw derde asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, I.(...) E.(...) (O.V. 6.856.277).

In het kader van zijn derde asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag geoordeeld heeft dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kon weerhouden worden, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw eerste arrestatie in mei 2009 een opmerkelijke tegenstrijdigheid bevatten met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw echtgenote. Verder legde u ook enkele onaannemelijk vage verklaringen af aangaande deze arrestatie. De geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees werd ook ondermijnd door het feit dat u zich na uw aankomst in België onvoldoende geïnformeerd hebt over de stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsproblemen. Tenslotte werd opgemerkt dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de door u voorgelegde convocaties. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 14/03/2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag bleef u bij de verklaringen die u afgelegd hebt bij uw eerste asielaanvraag. U voegde er aan toe dat u eind 2012 van uw moeder vernomen hebt dat u nu officieel gezocht wordt door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een rebellengroepering onder leiding van een zekere Alvi Chersiev die in mei 2009 vlakbij uw huis gedood werd door de ordediensten en waardoor u toen de eerste keer gearresteerd werd. U beweerde dat deze valse beschuldigingen te maken hebben met het feit dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw

vroegere werkzaamheden voor de mensenrechtenorganisatie HRW en u om deze reden verdenken van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. U verklaarde voorts dat de ordediensten nog regelmatig huiszoekingen uitvoeren op uw vroegere adres (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 01/04/2014, p. 2, 3, 4, 5, 6). Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) met bijgevoegde brief van Human Rights Watch alsook een arrestatiebevel met opsporingsbericht op uw naam afkomstig van de MVD Grozny afdeling nr. 4, een brief van uw advocaat Meester Vincent Vereecke, en een envelop.

Er dient echter te worden vastgesteld dat deze bijkomende verklaringen en de documenten die u ter staving hiervan voorlegde de reeds gedane vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen.

De brief d.d. 04/02/2014 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) gericht aan de Commissarisgeneraal bevestigt uw contact met deze organisatie en hun besluit in verband met uw asielrelaas en de beoordeling van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal. Naar aanleiding van dit advies besloot u om een derde asielaanvraag in te dienen op 11/02/2014. Uw derde aanvraag werd vervolgens in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. In dit advies wijst het BCHV op uw vrees voor vervolging wegens de autoriteiten in uw land omwille van uw vroegere werkzaamheden voor de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch (HRW) waardoor u als tegenstander van de Staat wordt aanzien en wegens de onterechte beschuldigingen van lidmaatschap van een criminele groepering. Het BCHV stelt dat zij het oneens zijn met de motivatie van de beslissing zoals die genomen werd door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag, onder meer met de argumentatie in deze beslissing dat er geen verband aangetoond was tussen uw vroegere werkzaamheden voor HRW en uw beweerde vervolgingsfeiten. Het BCHV stelt verder dat de nieuwe elementen die u aanbrengt, namelijk de brief d.d. 11/12/2013 opgesteld door mevrouw Denber, adjunct-directeur van de Europese en Centraal Aziatische afdeling van HRW en het arrestatiebevel d.d. 04/02/2010 met bijgevoegd opsporingsbericht afkomstig van de MVD te Grozny afdeling nr. 4, aantonen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk gevaar loopt wegens uw vroegere werkzaamheden voor HRW en dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten een geloofwaardige link vertonen met uw activiteiten voor dezelfde organisatie. Het feit dat het BCHV het oneens is met de motivering van de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag, is echter niet afdoende om deze beslissing in twijfel te trekken.

De brief van HRW bevestigt enerzijds uw vroegere activiteiten voor deze organisatie. Anderzijds wordt in deze brief geoordeeld dat het aannemelijk is dat u omwille van deze vroegere werkzaamheden door de autoriteiten beschuldigd wordt van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten waardoor u bijgevolg een ernstig risico loopt op vervolging in geval van terugkeer naar uw land. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw activiteiten voor de mensenrechtenorganisatie HRW op zich niet in twijfel getrokken werden, maar dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in 2009 en 2010 door het Commissariaat-generaal wel ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor u niet aannemelijk kon maken dat u omwille van uw vroegere activiteiten problemen met de autoriteiten zou kennen. Verder blijkt uit lezing dat deze brief werd opgesteld louter op basis van uw verklaringen en kan er verder nergens uit afgeleid worden dat er door HRW enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande uw beweerde vervolgingsfeiten. Deze brief vermag op zich bijgevolg niet om het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde vervolgingsfeiten te herstellen.

Met betrekking tot het door u voorgelegde arrestatiebevel d.d. 04/02/2010 met bijgevoegd opsporingsbericht afkomstig van de MVD te Grozny afdeling nr. 4, kan er op gewezen worden deze niet bij machte is de eerdere appreciatie van ongeloofwaardigheid aangaande de vervolgingsfeiten te wijzigen. Gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties, zijn deze documenten onvoldoende bewijskrachtig om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Daarenboven zijn aangaande de gebeurtenissen in 2010 enkele weinig aannemelijke verklaringen vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd en de waarde van dit document in de globale afweging verder minimaliseert.

Zo verklaarde u bij het begin van uw gehoor dat in de door u voorgelegde documenten vermeld staat dat u al in januari of februari 2010 officieel gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een rebellengroepering onder leiding van een zekere Alvi Chersiev (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 3), wat inderdaad ook blijkt uit het arrestatiebevel dat dateert van 4 februari 2010. In die context is het echter weinig aannemelijk dat u pas in december 2010 werd aangehouden, te meer u verklaarde dat u in de periode tussen uw eerste arrestatie in mei 2009 en uw tweede arrestatie gewoon thuis woonde en ook ging werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 3, 6, 7). Er kan verwacht worden dat, indien u in februari 2010 (of vroeger)

officieel opgespoord werd, in de periode nadien pogingen werden ondernomen om u aan te houden. Bij confrontatie met deze incoherentie verklaarde u opeens dat de datum van 4 februari 2010 in het arrestatiebevel een fout moet betreffen of dat de ordediensten het document pas later opgesteld hebben en daarbij bewust een vroegere datum hebben vermeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 7,9). Deze verklaring is niet aannemelijk. Er lijkt geen reden te zijn in hoofde van de autoriteiten om het arrestatiebevel te antidateren, en voor deze confrontatie achtte u het zelf kennelijk niet merkwaardig. Bovendien heeft men u tijdens de aanhouding van december 2010 kennelijk niet ondervraagd over de feiten waarvan u in het arrestatiebevel beschuldigd werd (betrokken te zijn bij een rebellenroepering onder de leiding van Alvi Chersiev) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 5; dd. 19/10/2011, p.13), wat zelfs in geval van een anti-datering, niet aannemelijk is, aangezien u in december door de officiële ordediensten uit Grozny werd ondervraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 8).

Tot slot, het CGVS is van oordeel dat uw engagement voor HRW in de periode 2000-2002 an sich onvoldoende is om een actuele vrees vast te stellen en een beschermingsstatuut te verlenen. Er is immers vastgesteld dat na het beëindigen van uw werkzaamheden voor HRW in 2002, zich geen geloofwaardige of ernstige problemen meer hebben voorgedaan, hoewel u nog ongeveer 8 jaar legaal in de regio en in Tsjetsjenië verbleef.

Er dient nog op gewezen te worden dat de documentatie- en researchdienst Cedoca in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag objectieve informatie verzameld heeft met betrekking tot de door u aangehaalde feiten waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. In de door Cedoca geraadpleegde bronnen werd weliswaar teruggevonden dat een zekere Alvi Chersiev, een actief strijder, gedood werd tijdens een speciale operatie van de ordediensten in Grozny op 16 mei 2009. Uit de geraadpleegde bronnen is verder echter nergens gebleken dat u gezocht zou worden door de Russische of Tsjetsjeense autoriteiten noch dat u in verband gebracht zou worden met een criminele organisatie onder leiding van de genoemde Alvi Chersiev. Deze informatie vermag bijgevolg niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De brief van uw advocaat, Meester Vincent Vereecken, bevat evenmin enige informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie.

De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangt uit de Russische Federatie, maar bevat ook geen informatie die de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan staven.

De door u voorgelegde documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag vermogen evenmin om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de uittreksels uit de correspondentie via e-mail tussen uzelf en medewerkers van Human Rights Watch waarin u bevestiging vraagt van uw vroegere werkzaamheden voor deze organisatie, kan worden opgemerkt dat uw activiteiten voor HRW door het Commissariaat-generaal op zich niet in twijfel getrokken worden zoals hoger reeds werd uiteengezet.

Met betrekking tot de drie convocaties dient vooreerst te worden vastgesteld dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit deze convocaties inhoudelijk niet dat er enig verband zou bestaan met uw beweerde vervolgingsfeiten die ongeloofwaardig werden bevonden, aangezien uit twee van deze documenten slechts blijkt dat u wordt opgeroepen voor ondervraging als getuige, maar er in deze documenten verder geen melding gemaakt wordt om wat voor zaak het precies gaat noch wat de concrete aanleiding was voor deze oproepingen. In de derde convocatie staat zelfs niet eens vermeld in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen voor ondervraging.

De brief van uw advocaat, Meester Freddy Landuyt, bevat geen informatie die uw asielrelaas kan staven.

De envelop tenslotte toont slechts aan dat u in België post ontvangt uit de Russische Federatie, wat uw asielrelaas evenmin kan ondersteunen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake

is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 januari 2015 (zie p. 4) een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna; vreemdelingenwet).

Ze stellen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de objectieve gegevens waarmee hun land van herkomst te kampen heeft; ze voeren aan dat hun asielaanvraag verworpen werd om reden dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië verbeterd is, doch zonder onderzoek te voeren naar het concrete risico voor verzoeker, als mensenrechtenactivist, bij terugkeer naar zijn land.

Ze halen aan dat verzoeker in het verleden activiteiten verrichte voor "Human Rights Watch" wat in de beslissing niet in twijfel wordt getrokken maar toch niet onderzocht wordt of deze specifieke situatie voor hem voor problemen zou kunnen zorgen; enkel de situatie van Tsjetsjenië in het algemeen, wordt bekeken, niet de positie van mensenrechtenactivisten.

Verzoekers laten gelden dat mensenrechtenorganisaties en -activisten in Tsjetsjenië sinds vele jaren geïsoleerd en vervolgd worden en dat deze situatie zelfs verergerd is; zo worden mensenrechtenactivisten openlijk bedreigd door president Kadyrov.

Ze verwijzen naar het schrijven van HRW dat werd voorgelegd bij de nieuwe asielaanvraag van verzoekers waarin gewezen wordt naar verschillende incidenten, rapporten en uitspraken van president Kadyrov.

Ze citeren: *"Personen die opkomen voor mensenrechten, waaronder advocaten, journalisten en mensenrechtenactivisten in Tsjetsjenië, worden geïntimideerd en onder druk gezet. Personen die opkomen voor mensenrechten worden geregeld opgesloten wegens hun werkzaamheden."*

Ze verwijzen naar een Resolutie van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa van 22 juni 2010 waar te lezen valt dat mensenrechtenactivisten in een precarie situatie leven in Tsjetsjenië en dat het EHRM reeds meerdere malen mensenrechtenschendingen heeft vastgesteld.

Ze wijzen ook op vele arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij ernstige en herhaaldelijke schendingen van fundamentele rechten werden vastgesteld in de regio, voornamelijk in de Tsjetsjeense Republiek.

Ze halen ook een uitspraak aan op 3 juli 2010 waarin president Kadyrov zeer negatief uitliet over mensenrechtenactivisten.

Ze halen aan dat gesteld wordt dat de arrestaties in Tsjetsjenië veelal gefabriceerd zijn en dat in de penitentiaire instellingen foltering en onmenselijke behandelingen dagelijks gebruikt worden om gedetineerden die zich niet aan de regels houden, te breken en te straffen, of om hun geld af te persen.

Ze wijzen op de precarie status van NGO's in Rusland.

Ze verwijzen ook naar het CEDOCA-rapport 'COI Focus TSJETSJENIË Veiligheidssituatie' van 23 juni 2014 waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en benadrukken dat *"het dus enigszins vreemd is dat verweerder, niet twijfelend aan de betrokkenheid van verzoeker bij HRW, enkel de algemene situatie overloopt, terwijl uit haar eigen informatie blijkt dat mensenrechtenactivisten geïsoleerd worden"*.

Op het argument in de beslissing dat de brief van mevrouw D., waarin gewezen wordt op de vervolging van mensenrechtenactivisten, en de brief van het BCHV louter gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker, en daarom niet als objectief kunnen beschouwd worden, antwoorden verzoekers dat uit de informatie waarnaar verwezen wordt blijkt dat de vervolging van mensenrechtenactivisten wél degelijk reëel en actueel is en niet geoordeeld kan worden dat de twee bedoelde stukken subjectief zijn, en enkel gebaseerd zouden zijn op het relaas van verzoekers.

Volgens verzoekers kan het besluit van de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië verbeterd is, bijgevolg bezwaarlijk aangenomen worden, noch in het algemeen, noch meer specifiek ten aanzien van mensenrechtenactivisten.

Ze herhalen dat de commissaris-generaal de situatie van mensenrechtenactivisten in Tsjetsjenië dient te onderzoeken, nu hij niet twijfelde aan de betrokkenheid van verzoeker bij de organisatie "Human Rights Watch".

Door dit niet te doen, schendt hij volgens verzoekers de motiveringsplicht.

Verzoekers voeren ook aan dat de motivering van de beslissing op onvoldoende draagkrachtige elementen steunt, wat voortvloeit uit een gebrekkige binding tussen de beslissing en de feiten die als grondslag hebben gediend voor de beslissing.

Ze stellen dat in de eerste weigeringsbeslissing geoordeeld werd dat er geen geloof gehecht kon worden aan het relaas van verzoekers, daar verzoeker niet kon bewijzen effectief gewerkt te hebben voor HRW, noch dat hij kon bewijzen hierdoor problemen te hebben ondervonden.

Ze stellen verder dat hieraan nu niet langer getwijfeld wordt gezien hiervan immers stavingsstukken werden voorgelegd.

Volgens verzoekers stelt de commissaris-generaal op heden dat de bewijsstukken niet afdoende zijn daar ze enkel ter ondersteuning van het asielrelaas dienen wat volgens hen vreemd te noemen is: van zodra, op grond van de bewijsstukken, voor de commissaris-generaal vaststaat dat verzoeker een mensenrechtenactivist was, stelt hij dat de bewijsstukken toch niet voldoende zijn.

Ze herhalen nogmaals dat het feit dat verzoeker een mensenrechtenactivist was, ertoe leidt dat hij zich in een bijzondere situatie bevindt in Tsjetsjenië.

Waar in de beslissing gemotiveerd wordt dat de inhoud van de brief van D. en de brief van het BCHV enkel gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker, antwoorden verzoekers dat blijkt dat hetgeen in deze brieven uiteengezet wordt, wél degelijk strookt met de realiteit.

Ze laten gelden dat men zich ook kan afvragen waarom D. een brief zou opstellen, enkel en alleen op grond van verklaringen van verzoeker; zij heeft hier geen enkel belang bij.

Ze wijzen er nog op dat uit de inhoud van de brief trouwens zelf blijkt dat het project waarbinnen verzoeker werkte, gesuperviseerd werd door D. die uit haar eigen ervaring spreekt.

De stelling van de commissaris-generaal dat de brief enkel zou opgesteld zijn op basis van de verklaringen van verzoeker, gaat volgens verzoeker bijgevolg niet op.

Tegen het argument van de commissaris-generaal dat er een mogelijkheid bestaat om documenten te laten vervalsen in de Noordelijke Kaukasus, en dat het voorgelegde arrestatiebevel vals kan zijn, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal zonder enig onderzoek naar de echtheid te voeren, niet zomaar kan besluiten dit stuk buiten beschouwing te laten.

Verzoekers voegen er nog aan toe dat ze dit stuk verkregen terwijl zij al geruime tijd in België verbleven zodat in de redenering van de commissaris-generaal, ze dus al aan iemand moeten gevraagd hebben het document voor hen te laten vervalsen.

Die redenering gaat volgens hen bijgevolg uit van een verregaand bedrieglijk oogmerk in hun hoofde terwijl asielzoekers het voordeel van de twijfel dienen te krijgen aangaande hun asielrelaas en voorgelegde documenten.

Door geen onderzoek te verrichten, doch te impliceren dat ze een document zouden hebben laten vervalsen, schendt de commissaris-generaal volgens verzoekers de motiveringsplicht.

Op het argument in de beslissing dat verzoekers het arrestatiebevel vervalst hebben, repliceren ze dat het toch onzinnig zou zijn dat ze het arrestatiebevel zouden hebben laten opstellen/vervalsen, en daarbij een datum zouden hebben laten noteren hebben die aanleiding kan geven tot betwisting.

Op de vraag naar de reden waarom het arrestatiebevel opgemaakt werd op datum 4 februari 2010, en verzoeker (pas) in december 2010 gearresteerd werd, antwoordden verzoekers eerlijk niet te weten wat de reden hiervoor zou kunnen zijn; verzoeker verklaarde dat men ofwel een materiële vergissing heeft begaan, ofwel bewust een vroegere datum, namelijk een datum verbonden aan een opstoot tussen ordediensten en rebellen, aangebracht werd.

Ze wijzen erop dat verzoeker bij zijn arrestatie in december 2010 niet ondervraagd werd over de feiten die op het arrestatiebevel vermeld staan.

Volgens verzoekers valt het helemaal niet uit te sluiten dat het arrestatiebevel gefabriceerd werd, en dat verzoeker in verband gebracht wordt met bepaalde feiten, of dat de feiten verzonnen zijn; ze verwijzen naar het CEDOCA-rapport '*COI Focus TSJETSJENIË Veiligheidssituatie*' van 23 juni 2014 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waarin te lezen staat:

"De mensenrechtenschendingen door de autoriteiten kenmerken zich door hun willekeurig karakter en beperken zich niet enkel tot personen die, al dan niet terecht, door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellen. De precieze motivatie voor de acties die de autoriteiten ondernemen is niet steeds duidelijk of begrijpelijk."

Ze laten gelden dat het dus een gekend fenomeen is dat dergelijke praktijken zich geregeld voordoen en voeren aan dat de commissaris-generaal zijn motiveringsplicht schendt door bedoeld document en zijn inhoud af te wijzen, zonder daaromtrent daadwerkelijk onderzoek te hebben verricht.

Ze besluiten dat er wel degelijk sprake van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofd en meer specifiek op basis van het behoren tot een sociale groep, met name door de werkzaamheden van verzoeker voor een mensenrechtenorganisatie.

Ze wijzen op het feit dat mensenrechtenactivisten een risicoprofiel hebben volgens het UNHCR (UNHCR brief van 11 november 2009).

Volgens hen zijn de voorwaarden vermeld in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag vervuld: ze zijn van Tsjetsjeense nationaliteit, ze bevinden zich buiten het land waarvan zij het staatsburgerschap bezitten, ze hebben een gegronde vrees voor vervolging gezien ze een terechte vrees koesteren om in Tsjetsjenië slachtoffer te worden van situaties waarbij hun leven en/of vrijheid bedreigd wordt, ze lopen gevaar voor hun leven doordat verzoeker lid was van een sociale groep, met name deze van mensenrechtenactivisten, ze kunnen geen beroep doen op de politie/ordediensten in hun land daar deze zelf de actoren van vervolging en mishandeling zijn.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift (zie p. 9) ook een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ze laten gelden dat er geen rekening werd gehouden door de commissaris-generaal met de objectieve gegevens met betrekking tot hun land van herkomst; bij een terugkeer naar Tsjetsjenië dreigen verzoekers geconfronteerd te worden met ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld daar er wel degelijk sprake is van geweld in Tsjetsjenië als bedoeld in artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Ze stellen dat uit recente mediaberichten blijkt dat er terreuraanslagen plaatsvinden, zelfmoordaanslagen en gevechten met ordediensten; dat er huizen van burgers in brand werden gestoken en de inwoners werden verjaagd, onder het mom dat ze steun boden aan rebellen of familieleden van hen waren.

Volgens verzoekers is de bewering onjuist dat burgers gespaard blijven, of dat gevechtshandelingen tussen rebellen en de ordediensten minder frequent plaatsvinden.

Ze vermelden ook dat ze in hun land van herkomst zullen geconfronteerd worden met een klimaat van bedreiging, geweld en bestraffing omwille van de activiteiten van verzoeker bij een mensenrechtenorganisatie, alsmede omwille van het feit dat hij niet langer meewerkte met de ordediensten, en bovenal omdat verzoeker asiel aanvraag in België op grond van zijn activiteiten voor een mensenrechtenorganisatie.

Ze herhalen dat afdoende blijkt dat al dan niet vermeende activisten, en zelfs hun familieleden, vervolgd en mishandeld worden. Ze citeren uit het CEDOCA-rapport '*COI Focus TSJETSJENIË Veiligheidssituatie*' van 23 juni 2014:

"Mensenrechtenorganisaties en instellingen waaronder OSW, Amnesty International, Human Rights Watch (HRW), de Raad van Europa en het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken stellen vast

dat het geweld in Tsjetsjenië zich niet beperkt tot gewapende confrontaties tussen autoriteiten en strijders, maar zich vooral manifesteert in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov, het hoofd van de republiek. (...)

Oleg Orlov van de mensenrechtenorganisatie Memorial spreekt over een totalitaire staat. De mensenrechtenschendingen door de autoriteiten kenmerken zich door hun willekeurig karakter en beperken zich niet enkel tot personen die, al dan niet terecht, door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellen."

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van 17 december 2014 van de commissaris-generaal te hervormen, van hen de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag te erkennen, in subsidiaire orde hen de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift: brief Rachel DENBER, HRW van 11 december 2013, brief Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 4 februari 2014, extract uit rapport Amnesty International 'Rule without law: Human rights violations in the North Caucasus' van 1 juli 2009, Resolutie 1738 (2010) van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa 'Legal remedies for human rights violations in the North Caucasus Region', interview van 3 juli 2010 'Ramzan Kadyrov Issues Threats to Memorial'; nieuwsbericht Caucasian Knot van 27 augustus 2010 'Power agents forced resident of Chechnya to confess of links with liquidated militant, rights defenders say', nieuwsbericht Human Rights Watch (HRW) van 7 juni 2012 'Russia: Protect Human Rights Defenders in Chechnya', extract uit rapport ACAT France van november 2013 'Les multiples visages de la torture', met nieuwsbericht van 13 november 2013, rapport Human Rights Watch van 21 januari 2014 'World Report 2014 – Russia', nieuwsbericht Amnesty International van 27 juni 2014 'Russia: Moscow court consolidates witch hunt of NGOs', nieuwsbericht Human Rights Watch van 9 juli 2014 'Russia: Chechen Activist Leader Arrested, Beaten, oproep ACAT, Amnesty International en Russie-Libertés van 2 september 2014 'A French-Russian human rights activist at risk of extradition to Russia, nieuwsbericht ACAT France van 13 oktober 2014 'Les associations ne sont pas des espions', nieuwsbericht van 11 december 2014 'Chechen Republic Head Implicates Human Rights Defender in Grozny Attack', nieuwsbericht Human Rights Watch van 14 december 2014 'Russia: End Persecution of Activists in Chechnya', nieuwsbericht van 15 december 2014 'After Grozny Gun Battle, Human Rights Defenders in Chechnya Under Attack', open brief van Amnesty International, Front Line Defenders en Human Rights Watch dd. 16 december 2014 'Joint Letter to President Putin: Investigate Attacks against Human Rights Defenders, Condemn Collective Punishment', oproep Amnesty International van 17 december 2014 'Urgent Action, activist attacked and threatened', recente Belgische mediaberichten geweld in Tsjetsjenië, E-mailbericht Rachel DENBER van 7 januari 2015.

Verzoekers lieten aan de Raad ook een aanvullende nota van 21 april 2015 toekomen, met in bijlage een nieuwsbericht Caucasian Knot van 8 maart 2015 "*Chechen native blame migration services for death of man deported from Sweden*".

Ter terechtzitting legde de commissaris-generaal een aanvullende nota neer waarbij hij een persbericht van het Caucasus Report "*New Wave of detentions Reported in Chechnya*" van 8 maart 2015 ter kennis brengt.

2.3. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, S.F., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, I.E., zodat de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in België voor de derde maal asiel aanvraagt.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij het arrest van 14 maart 2012 van de Raad omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Er werd namelijk vastgesteld dat:

(i) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn eerste arrestatie in mei 2009 een opmerkelijke tegenstrijdigheid bevatte met de verklaringen die hierover afgelegd werden door zijn echtgenote,

(ii) verzoeker enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande deze arrestatie,

(iii) de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsvrees ook ondermijnd werd door het feit dat hij zich na zijn aankomst in België onvoldoende geïnformeerd heeft over de stand van zaken met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen, en

(iv) verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de door hem voorgelegde convocaties.

Inzake zijn tweede asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 november 2012 een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat

hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Na kennisname van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen met de ordediensten in zijn land van herkomst omwille van zijn vroegere activiteiten voor "Human Rights Watch".

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) met bijgevoegde brief van "Human Rights Watch" alsook een arrestatiebevel met opsporingsbericht op verzoekers naam, een brief van advocaat V. Vereecke, en een omslag.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien:

(i) het feit dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), zoals blijkt uit hun brief van 4 februari 2015, het oneens is met de motivering van de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, niet afdoende is om deze beslissing in twijfel te trekken;

(ii) de brief van "Human Rights Watch" opgesteld werd louter op basis van verzoekers verklaringen en nergens uit kan worden afgeleid dat er door "Human Rights Watch" enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande verzoekers beweerd vervolgingsfeiten;

(iii) uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties waardoor het voorgelegde arrestatiebevel van 4 februari 2010 met bijgevoegd opsporingsbericht, afkomstig van de MVD te Grozny afdeling nr. 4, onvoldoende bewijskrachtig zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid;

(iv) aangaande de gebeurtenissen in 2010 er bovendien enkele weinig aannemelijke verklaringen zijn vastgesteld waardoor de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd en de waarde van dit document in de globale afweging verder minimaliseert;

(v) de brief van verzoekers advocaat evenmin enige informatie bevat die afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie;

(vi) de omslag enkel aantoonst dat verzoeker in België post ontvangt uit de Russische Federatie, maar verder ook geen informatie bevat die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kan staven;

(vii) de door verzoeker voorgelegde documenten in het kader van zijn tweede asielaanvraag evenmin vermogen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de uittreksels uit de correspondentie via e-mail tussen verzoeker en medewerkers van "Human Rights Watch", waarin verzoeker bevestiging vraagt van zijn vroegere werkzaamheden voor deze organisatie, kan worden opgemerkt dat zijn activiteiten voor "Human Rights Watch" door de commissaris-generaal op zich niet in twijfel getrokken, doch wél de problemen die eruit zouden zijn voortgekomen.

Met betrekking tot de drie convocaties dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Bovendien blijkt uit deze convocaties inhoudelijk niet dat er enig verband zou bestaan met de door verzoeker voorgehouden beweerd vervolgingsfeiten die ongeloofwaardig werden bevonden, aangezien uit twee van deze documenten slechts blijkt dat verzoeker wordt opgeroepen voor ondervraging als "getuige", maar er in deze documenten verder geen melding gemaakt wordt om wat voor zaak het precies gaat noch wat de concrete aanleiding was voor deze oproepingen; in de derde convocatie staat niet eens vermeld in welke hoedanigheid verzoeker wordt opgeroepen voor ondervraging.

De brief van verzoekers advocaat bevat geen informatie die zijn asielrelaas kan staven.

De omslag tenslotte toont slechts aan dat verzoeker in België post ontvangt uit de Russische Federatie, wat zijn asielrelaas evenmin kan ondersteunen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn profiel als mensenrechtenactivist beklemtoont, merkt de Raad op dat hij met dergelijk verweer geheel voorbijgaat aan de vaststelling dat de vervolgingsfeiten die hij zou gekend hebben omwille van dit profiel, reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag door de Raad in zijn arrest op 14 maart 2012 ongeloofwaardig werden bevonden. Zo oordeelde de Raad als volgt:

"(...) 2.3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt verwezen naar de complexe situatie in Tsjetsjenië en de daaruit voortvloeiende noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming.

De beslissing is daarbij gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onvoldoende pogingen ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken van zijn beweerde vervolgingsproblemen.

Het Commissariaat-generaal verwijt verzoeker een gebrek aan interesse in zijn situatie in zijn land van herkomst en meent dat dit afbreuk doet aan zijn beweerde vrees voor vervolging.

Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker met betrekking tot zijn eerste arrestatie in mei 2009 enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde waardoor, zo luidt de beslissing, verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

In verband met zijn arrestatie wordt tevens gewezen op een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de verklaringen afgelegd door zijn echtgenote. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt, aldus het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van hun beider verklaringen.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde convocaties, wordt geoordeeld dat deze de beweerde vervolgingsfeiten niet kunnen staven. Dienaangaande wordt ook opgemerkt dat verzoeker zelf onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de betrokken convocaties. Voorts wordt gesteld dat, ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Tot slot wordt opgemerkt dat de overige door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs en dat van zijn echtgenote, hun huwelijksakte, zijn geboorteakte en die van zijn vrouw en hun vier kinderen, zijn medische verzekeringspolis en die van zijn echtgenote en hun vier kinderen, de medische verzekeringskaarten van zijn echtgenote en van drie van hun kinderen, zijn kaart van taxichauffeur en het attest van Human Rights Watch d.d. 20 juni 2001, niet van aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan voormelde argumenten.

2.4. Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de huidige stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker in fine van zijn gehoor wees op het feit dat hij maar weinig relevante informatie kon verschaffen over de actuele stand van zijn problemen, zoals onder meer over de concrete beschuldigingen die tegen hem zouden zijn geuit (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 15). De commissaris-generaal stelde verzoeker ook de vraag of hij hierover niet meer informatie kon bekomen, waarop deze het volgende antwoorde: "ik zal het aan mijn moeder vragen" (Ibid., p. 15). Toen de commissaris-generaal hem meteen daarna vroeg waarom hij dit nog niet eerder had geprobeerd, stelde verzoeker het volgende: "de convocaties vind ik niet zo belangrijk". Dit antwoord is zeer opmerkelijk en uiterst bevreemdend aangezien verzoeker zelf beweert dat die convocaties verband zouden houden met de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. Gevraagd of hij dan zelf geen informatie wil bekomen over zijn situatie, verklaarde verzoeker: "ik ben niet geïnteresseerd daarin, aan de andere kant weet ik niet wat er in het document stond, misschien dat ik van misdaden beschuldigd wordt, de tweede keer weet ik niet hoe ze documenten zouden gebruiken tegen mij, het is niet realistisch om het aan iemand te vragen of zaak voorkomt, is niet veilig voor die mensen, ik vrees voor hun leven" (Ibid., p. 15), een antwoord dat duidelijk blijkt geeft van de desinteresse van verzoeker in zijn verklaarde vervolgingsproblemen. Wanneer hem tot slot werd gevraagd of hij niet via andere personen, NGO's, of mensenrechten-organisaties meer informatie kan bekomen, antwoordde hij: "welke organisaties?, alle organisaties daar worden beschermd, rijden rond in beveiligde wapens, kunnen niets zien wat er gebeurt. Hoe kunnen ze dat doen, hoe kan ik ze vertrouwen." (Ibid., p. 15). Deze opmerking van verzoeker is ook zeer merkwaardig nu verzoeker, zo blijkt uit de brief van Human Rights Watch van 20 juni 2001 die hij op het Commissariaat-generaal neerlegde (stuk 14, Documenten, Attest Human Rights Watch) alsook uit de brief d.d. 9 december 2011 van diezelfde organisatie, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde (Verzoekschrift, bijlage 10), in het verleden zelf voor een dergelijke internationale mensenrechtenorganisatie heeft gewerkt, met name als adviseur voor Human Rights Watch in de periode 2000-2001. De Raad stelt vast dat de houding van verzoeker bezwaarlijk te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging.

2.5. Thans in zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat de telefoon "het enige contactmiddel met zijn familie of vrienden" is en dat "omwille van het grote risico op af luisteren, werd er veiligheidshalve nauwelijks over de zaak gesproken" (Verzoekschrift, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker eerder tijdens het gehoor had aangegeven dat zijn moeder denkt dat haar telefoon wordt afgeluisterd en dat zij daarom geen concrete informatie geeft en tijdens hun telefoongesprekken zijn naam probeert te vermijden (Ibid., p. 5). Met zijn algemene bewering dat de telefoon het enige middel is om met zijn familie en vrienden in contact te blijven, gaat verzoeker eraan voorbij dat er buiten de telefoon nog andere manieren zijn om de actuele situatie van zijn vervolgingsproblemen te achterhalen. Hierbij valt te denken aan schriftelijke communicatie via elektronische of gewone post. Uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat dergelijke communicatie wel mogelijk is, gelet op het feit dat verzoeker aan zijn moeder zou vragen bepaalde stukken op te sturen (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 6) en dat hij aankondigde dat hij zijn moeder om nadere informatie zou vragen (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 15). Verzoeker verduidelijkt niet hoe hij in het bezit is geraakt van de drie convocaties die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 7), maar het feit dat hij deze kon neerleggen toont aan dat er wel degelijk andere contactmiddelen zijn met zijn land van herkomst. Door aan zijn betoog met betrekking tot de contactmiddelen een uiteenzetting toe te voegen over repressie-apparaat van Kadyrov en over de actuele veiligheidstoestand in Tsjetsjenië maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet via een andere methode aan bijkomende informatie zou kunnen geraken met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen.

2.6. Verzoeker tracht het vastgestelde gebrek aan interesse van zijn kant verder te verklaren door te verwijzen naar een verslag van Human Rights Watch van januari 2011 dat hij als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt, en te stellen dat de meeste mensenrechtenorganisaties die in Tsjetsjenië actief zijn weinig toegang hebben tot informatie, dat zij verdreven worden en dat het voor hen moeilijk is om in de huidige omstandigheden nog efficiënt te kunnen functioneren. Het feit dat mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië door toedoen van de nationale autoriteiten in hun werking worden belemmerd, neemt niet weg dat verzoeker alsnog een poging had kunnen ondernemen om via internationale organisaties, in de eerste plaats te denken aan Human Rights Watch waarvoor hij zelf nog in het verleden heeft gewerkt, meer informatie te verkrijgen over zijn persoonlijke problemen. Verzoeker toont echter niet aan, noch maakt aannemelijk dit effectief te hebben gedaan. Overigens blijkt uit het verslag van Human Rights Watch van januari 2011 dat mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië weliswaar beperktere controlemogelijkheden hebben omwille van allerlei veiligheidsmaatregelen, maar zij in 2010 hun activiteiten, zoals onder meer het documenteren van ontvoeringen en buitengerechtelijke moorden, gewoonweg verderzetten. Voorts had verzoeker via een advocaat actuele informatie over zijn vervolgingsproblemen kunnen bekomen, doch hier heeft hij klaarblijkelijk niet aan gedacht. Verzoeker beperkt zich hierbij, zo stelt de Raad vast, tot algemene beweringen, zoals de bewering dat het ontslag van zijn broer op het werk verband houdt met de familiebanden van deze laatste met verzoeker, waardoor hij niet langer opdrachten kan geven aan zijn naaste familieleden, maar hij toont geenszins in concreto aan of maakt allerminst aannemelijk dat hij daadwerkelijk een of meerdere ernstige pogingen heeft ondernomen om zich bij een organisatie of bij familieleden nader te informeren over de huidige stand van zaken en de evolutie van zijn vervolgingsproblemen.

2.7. Tegen het besluit uit de bestreden beslissing dat niet blijkt dat er enig verband bestaat tussen de activiteiten van verzoeker voor Human Rights Watch en de vervolgingsfeiten, brengt verzoeker een aantal veronderstellingen in. Verzoeker stelt dat het "zeer waarschijnlijk" is dat hij als een bedreiging wordt aanzien door de personen met wie hij tijdens zijn werkzaamheden in contact kwam. De Raad merkt echter op dat verzoeker op deze hypothese geenszins met concrete gegevens onderbouwt. Uit het attest van 9 december 2011 dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 10) en waarin verzoekers ijver in de jaren 2000-2001 wordt bewierookt, kan overigens geenszins worden afgeleid dat de vervolgingsfeiten hun grondslag zouden vinden in zijn werk voor de organisatie.

2.8. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. In casu werd vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaatgeneraal enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot zijn eerste arrestatie in mei 2009, meer bepaald aangaande de persoon van Ingoesjetische origine die tijdens een gevecht voor zijn huis om het leven zou zijn gekomen en van wie de militairen dachten dat deze connecties met verzoeker had (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 10). Verzoeker tracht, zo stelt de Raad vast, zijn vage verklaringen en zijn onwetendheid thans te herstellen door te verwijzen naar een internetartikel van 16 mei 2009 dat hij als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft

gevoegd en dat, zo oppert hij, "in rechtsreeks verband staat met de eerste arrestatie van verzoeker" (Verzoekschrift, p. 4). De Raad stelt vooreerst vast dat het fragment dat verzoeker uit dit artikel citeert, met name "Op vrijdag om 17.20 in staropromislovkvi rajon, Doprizyvnikov straat, tegenover het huis nummer 1 werd er een lid van militaire organisatie, 24 lange Adam Belimkhanov tegengehouden. Toen hij probeerde een granaat te laten ontploffen werd hij geliquideerd-vertelt binnenlandse zaken", niet terug te vinden is in de vertaling die verzoeker bij dit stuk heeft gevoegd. Bovendien is die vertaling niet voor eensluidend verklaard, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in de door hem bijgevoegde vertaling van het artikel van 16 mei 2009, noch in de door verzoeker bijgevoegde vertaling van het andere door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikel van 15 mei 2009, enig - al dan niet rechtstreeks - verband worden ontwaard met zijn arrestatie van 10 mei 2009. De Raad wijst erop dat dit verband trouwens (chronologisch) onmogelijk is aangezien in die twee internetartikelen enkel wordt gesproken over feiten die zich op 15 en 16 mei 2009 in Grozny zouden hebben afgespeeld en waarbij, blijkens de bijgevoegde vertaling, vier rebellen, onder wie A. B. vermoord werden die een serie van grootschalige aanvallen hadden gepland in de stad en die toebehoorden aan dezelfde groep als de militant (bojevik) die op 15 mei 2009 een terroristische aanslag had gepleegd voor het gebouw van het Tsjetsjeense Ministerie van Binnenlandse Zaken. De feiten die worden beschreven vonden een vijf- à zestal dagen na de beweerde arrestatie van verzoeker plaats waardoor hij bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat de feiten waarvan sprake in de artikelen als aanleiding kunnen worden aangemerkt voor zijn arrestatie. Gelet op het feit dat, blijkens de door hem bijgebrachte informatie, de genaamde A. B. op 15 mei 2009 om het leven zou zijn gekomen, blijft de identiteit onbekend van de Ingoesjetische rebel die op 10 mei 2009 tijdens een gevecht dicht bij zijn huis om het leven zou zijn omgekomen en die volgens verzoeker door de politie aan hem wordt gelinkt. Verzoeker faalt in zijn poging om meer informatie aan te reiken over de persoon die aan de basis ligt van zijn vervolgingsproblemen. Hij slaagt er niet in diens naam te geven en evenmin de concrete feiten waarvan die persoon beschuldigd werd te kaderen. Zijn onwetendheid raakt aan de kern van zijn asielrelaas, aangezien zijn vermeende banden met deze persoon de aanleiding zouden zijn geweest van zijn eerste arrestatie en dit het begin zou zijn geweest van zijn problemen met de autoriteiten, omwille waarvan hij uiteindelijk zijn land van herkomst ontvluchtte. Verzoekers onwetendheid en zijn gebrek aan ernstige pogingen om zich dienaangaande te informeren, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker erkent thans, zo stelt de Raad vast, dat hij en zijn echtgenote aan de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de medische zorgen die hem zouden zijn toegediend na zijn hardhandige arrestatie in mei 2009, meer bepaald aangaande de plaats waar hij deze zorgen zou hebben genoten. Zijn huidige a posteriori-verweer, waarin hij bij zijn versie van de feiten blijft en waarbij hij stelt dat de tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen wellicht "toe te schrijven (is) aan het feit dat" zijn echtgenote "erg zenuwachtig en verlegen werd tijdens het verhoor, zoals zij achteraf aan" hem "heeft verteld" (Verzoekschrift, p. 5), kan geenszins worden gevolgd. Immers, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal verzoekers echtgenote tot driemaal toe de vraag stelde of haar echtgenoot, thans verzoeker na zijn arrestatie in mei 2009 naar het ziekenhuis is gegaan, waarbij zij die drie vragen telkens ontkennend beantwoordde (stuk 3b, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 3). Verzoekers echtgenote verklaarde er uitdrukkelijk bij dat haar echtgenoot, thans verzoeker "(...) altijd thuis (werd) verzorgd, buur verzorgde hem" en dat "hij (...) nooit naar het ziekenhuis (werd) gebracht" (Ibid., p. 3). De echtgenote van verzoeker bleek, zo stelt de Raad vast, erg zeker van haar stuk. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zijn echtgenote zich tot driemaal toe zou hebben vergist uit zenuwachtigheid en omwille van het feit dat ze verlegen zou zijn geweest. Uit het gehoorverslag, waarin trouwens nergens wordt vermeld dat verzoekster tijdens het gehoor zou hebben aangegeven met zenuwen te kampen, blijkt ook dat verzoekers echtgenote bij confrontatie met het feit dat haar echtgenoot, thans verzoeker tijdens zijn interview had gezegd dat hij niet lang na zijn aanhouding met de ambulance naar het ziekenhuis was gevoerd, haar verklaringen niet introk of aanpaste, maar dat zij zich beperkte tot de algemene uitleg: "misschien was ik niet daar toen, ik weet daar niets van, ik was er niet dan" (Ibid., p. 3). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, druist die uitleg eveneens volledig in tegen de verklaringen van haar echtgenoot, thans verzoeker, aangezien

deze eerder had verklaard dat zijn vrouw bij hem thuis was op het moment dat hij met de ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 11). De verschoningsgrond die verzoeker aanbrengt kan geenszins worden aanvaard en heft de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote ondermijnen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, de geloofwaardigheid van hun beider verklaringen.

2.9. De Raad merkt in het licht van het voorgaande ook op dat verzoeker er klaarblijkelijk heden nog steeds niet in slaagt om duidelijkheid te scheppen omtrent de beweerde inval bij hem thuis in Grozny na zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker, die op 18 of 20 augustus 2011 telefonisch op de hoogte zou zijn gebracht van het bezoek bij hem thuis van ordediensten, blijkt immers nog steeds niet te weten tot welke ordediensten de personen behoorden die bij hem thuis zouden zijn langs geweest, die naar hem op zoek zouden zijn geweest en die zijn moeder zouden hebben ondervraagd en bedreigd. Verzoekers huidige veronderstelling dat het niet ondenkbaar is dat zijn moeder niet in de gelegenheid was om hen te vragen tot welke ordediensten ze behoorden, doet niets af aan de vaststelling dat hij nog steeds onwetend blijkt over het feit of die personen al dan niet in uniform waren, wat nochtans eenvoudig moet zijn geweest voor zijn moeder om dit visueel waar te nemen en in tegenstelling tot wat hij beweert wel degelijk ter zake een relevant gegeven is, en hij klaarblijkelijk nog steeds niet kan preciseren wanneer die inval bij hem thuis precies gebeurde. Verzoeker blijkt thans evenmin bij machte om te verhelderen of hij in zijn land van herkomst al dan niet officieel werd gezocht door de autoriteiten en of hij al dan niet in beschuldiging werd gesteld. Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht ernstige pogingen te ondernemen om duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas, waardoor de onwetendheid van verzoeker afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

2.10. Wat de drie convocaties betreft die verzoeker reeds op het Commissariaat-generaal neerlegde (stuk 14, Documenten, drie convocaties), stelt de Raad vast dat hij niets inbrengt tegen de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat deze stukken zijn beweerde vervolgingsfeiten niet kunnen staven en hij onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud ervan convocaties. Deze pertinente overwegingen blijven derhalve gehandhaafd en de Raad maakt hen tot de zijne. (...)”

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen.

Een loutere verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke blijft.

Het feit dat hij nu louter verklaringen aflegt die in het verlengde liggen van wat reeds als ongeloofwaardig werd bevonden, vermag geen afbreuk te doen aan de eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien blijkt nergens uit de informatie die de documentatie- en researchdienst Cedoca in het kader van het onderzoek van verzoekers asielaanvraag verzameld heeft, dat verzoeker gezocht zou worden door de Russische of Tsjetsjeense autoriteiten noch dat hij in verband gebracht zou worden met een criminele organisatie onder leiding van Alvi Chersiev.

Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing stelt dat de brief van mevr. D. en de brief van het BCHV enkel gebaseerd zouden zijn op de verklaringen van verzoeker, terwijl blijkt dat hetgeen in deze brieven uiteengezet wordt, wél degelijk strookt met de realiteit zoals blijkt uit de aangebrachte rapporten en nieuwsberichten, verduidelijkt de commissaris-generaal in zijn nota van 5 februari 2015 terecht dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen de verwijzing in de brief van mevr. D. naar de algemene situatie van mensenrechtenactivisten in Tsjetsjenië enerzijds en de verwijzing in de brief naar de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten die betrekking hebben op zijn persoon anderzijds.

Uit lezing van deze brief blijkt dat deze, voor wat betreft de vervolgingsfeiten van verzoeker, louter op basis van zijn verklaringen werd opgesteld.

Nergens kan er uit deze brief afgeleid worden dat er door HRW enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande verzoekers beweerde vervolgingsfeiten.

Dit wordt bovendien bevestigd in een email van 7 januari 2015 van mevr. D. (stuk 23 bij verzoekschrift) waarin zij uitdrukkelijk stelt dat HRW geen onderzoek heeft verricht naar de door verzoeker beweerde arrestaties in 2009 en 2010: *“To answer to your questions, HRW did not carry out an investigation into Eduard’s arrest of 2009 and 2010.”*

Deze brief kan bijgevolg niet beschouwd worden als een objectieve bron ter ondersteuning van verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten en is niet van aard om het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden volgingsfeiten te herstellen.

Verzoeker brengt geen elementen aan die alsnog een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de neergelegde brief.

Zoals hoger reeds gesteld werd, volstaat de loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de precare situatie voor mensenrechtenactivisten in Tsjetsjenië niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, in gebreke.

Wat betreft het nieuwsbericht Caucasian Knot van 8 maart 2015 "*Chechen native blame migration services for death of man deported from Sweden*" dat verzoeker bij aanvullende nota van 21 april 2015 heeft ingediend en waaruit moet blijken dat een Tsjetsjeense teruggestuurde asielzoeker en mensenrechtenactivist genaamd K.A. gedood werd, dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit het persbericht van het Caucasus Report "*New Wave of detentions Reported in Chechnya*" van 8 maart 2015 die de commissaris-generaal heeft meegedeeld bij aanvullende nota van 28 april 2015, niet blijkt dat deze persoon een mensenrechtenactivist zou betreffen.

In laatst vermeld persbericht wordt deze persoon immers aangeduid als "*construction worker*" (eigen vertaling: "bouwvakker").

Verzoeker kan dit gegeven aldus niet bijbrengen om te illustreren dat hij omwille van zijn profiel als mensenrechtenactivist gevaar loopt.

Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker slaagt hier, gelet op de in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van 14 maart 2012 van de Raad waarbij besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en gelet op het feit dat verzoeker zich in het kader van huidige asielaanvraag louter verklaringen aflegt die in het verlengde liggen van wat reeds als ongeloofwaardig werd bevonden, niet in.

Waar verzoeker nog stelt "*Ten overvloede dient gewezen te worden op het feit dat mensenrechtenactivisten een risicoprofiel hebben volgens het UNHCR (UNHCR brief dd. 11 november 2009, (...), stuk 4)*", merkt de commissaris-generaal in zijn nota van 5 februari 2015 terecht op dat uit ditzelfde stuk ook blijkt dat het UNHCR stelt dat een asielaanvraag van een Tsjetsjeense asielzoeker op individuele basis dient te worden onderzocht: "*(...) UNHCR stressed that Chechen claims should be thoroughly assessed on an individual basis in a fair and efficient procedure to determine whether they are refugees under Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees or qualify for complementary forms of protection such as subsidiary protection under Article 15 of the Qualification Directive.*", wat *in casu* ook is gebeurd en waarbij zowel de commissaris-generaal als de Raad hebben vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Bovendien is de Raad van oordeel dat verzoekers engagement voor HRW in de periode 2000 - 2002 op zich onvoldoende is om een actuele vrees vast te stellen en een beschermingsstatus te verlenen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat na het beëindigen van zijn werkzaamheden voor HRW in 2002, zich geen geloofwaardige of ernstige problemen meer hebben voorgedaan, hoewel verzoeker nog ongeveer 8 jaar legaal in de regio en in Tsjetsjenië verbleef.

Voorts gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

De commissaris-generaal en de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen en uit de vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande de gebeurtenissen in 2010.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: *“Zo verklaarde u bij het begin van uw gehoor dat in de door u voorgelegde documenten vermeld staat dat u al in januari of februari 2010 officieel gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een rebellengroepering onder leiding van een zekere Alvi Chersiev (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 3), wat inderdaad ook blijkt uit het arrestatiebevel dat dateert van 4 februari 2010. In die context is het echter weinig aannemelijk dat u pas in december 2010 werd aangehouden, te meer u verklaarde dat u in de periode tussen uw eerste arrestatie in mei 2009 en uw tweede arrestatie gewoon thuis woonde en ook ging werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 3, 6, 7). Er kan verwacht worden dat, indien u in februari 2010 (of vroeger) officieel opgespoord werd, in de periode nadien pogingen werden ondernomen om u aan te houden. Bij confrontatie met deze incoherentie verklaarde u opeens dat de datum van 4 februari 2010 in het arrestatiebevel een fout moet betreffen of dat de ordediensten het document pas later opgesteld hebben en daarbij bewust een vroegere datum hebben vermeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 7,9). Deze verklaring is niet aannemelijk. Er lijkt geen reden te zijn in hoofde van de autoriteiten om het arrestatiebevel te antidateren, en voor deze confrontatie achtte u het zelf kennelijk niet merkwaardig. Bovendien heeft men u tijdens de aanhouding van december 2010 kennelijk niet ondervraagd over de feiten waarvan u in het arrestatiebevel beschuldigd werd (betrokken te zijn bij een rebellengroepering onder de leiding van Alvi Chersiev) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 5; dd. 19/10/2011, p.13), wat zelfs in geval van een anti-datering, niet aannemelijk is, aangezien u in december door de officiële ordediensten uit Grozny werd ondervraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/04/2014, p. 8).”*

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten; hij komt immers niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen.

De Raad wijst erop dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het door verzoeker neergelegde arrestatiebevel van 4 februari 2010 met bijgevoegd opsporingsbericht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij in geval van terugkeer naar zijn land problemen zal ondervinden *“bovenal omdat hij asiel aanvraag in BELGIË op grond van zijn werkzaamheden voor een mensenrechtenorganisatie (art. 48/4, § 2 b) Vw.”*, merkt de commissaris-generaal in zijn nota terecht op dat verzoeker niet aangeeft hoe de Russische autoriteiten dan wel op de hoogte zouden zijn van het feit

dat hij zijn verblijf en asielaanvraag in België verbindt aan zijn acties voor HRW gezien een asielaanvraag vertrouwelijk wordt behandeld.

Bovendien deelt de Raad de mening van de commissaris-generaal waar deze, op basis van de informatie die aan zijn nota werd toegevoegd, stelt dat de vrees omwille van het indienen van een asielaanvraag niet aannemelijk is.

Enkele bronnen geven weliswaar aan dat de Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, maar gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen, met name "International Crisis Group", "Human Rights Watch", "Caucasian Knot", maken immers geen melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. Noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd; in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië, bleek dat ze werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden, los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime). Uit voormelde informatie blijkt dus niet dat iedere Tsjetsjeen die naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt immers dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in voormeld artikel.

Op basis van de COI Focus "Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie" van 23 juni 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige

en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Waar verzoeker de geschetste veiligheidssituatie in Tsjetsjenië betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van de commissaris-generaal.

Zo ontkent de commissaris-generaal niet dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, doch uit de analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Tsjetsjenië geen “*open combat*” (eigen vertaling: “*veralgemeend oorlogsgeweld*”) gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van de commissaris-generaal in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE